

## Arrest

nr. 311 355 van 13 augustus 2024  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP  
Jacques Swartenbroucklaan 14  
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 21 december 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.*

2. Verzoekende partij klaagt in haar verzoekschrift aan dat de verwerende partij haar het administratief dossier niet heeft overgemaakt terwijl haar raadvrouw dit aan het CGVS per mail van 2 januari 2024 had gevraagd.

Allereerst blijkt uit de aan het administratief dossier gevoegde e-mailcorrespondentie dat een kopie van het administratief dossier reeds de dag na de aanvraag, op 3 januari 2024, aan verzoekers raadvrouw werd toegestuurd (AD CGVS, stuk 1.1). Verzoekende partij staft op geen enkele wijze dat zij deze kopie niet heeft ontvangen voor het versturen van haar verzoekschrift naar de Raad op 4 januari 2023, zodat haar betoog op dit punt in wezen niet verder komt dan een ongestaafde bewering.

Daarenboven gaat verzoekende partij eraan voorbij dat advocaten en personen die de asielzoekers bij hun procedure begeleiden het dossier van een asielzoeker, conform artikel 32 van de Grondwet, steeds mogen komen inkijken op de zetel van het CGVS. Dit heeft verzoekende partij dan wel haar raadvrouw nagelaten.

Verzoekende partij toont geenszins aan dat zij geen gebruik kon maken van haar inzagerecht. In zoverre verzoekende partij dan ook aanvoert dat de rechten van verdediging niet worden nageleefd, mist deze grief feitelijke grondslag. De rechten van verdediging zijn niet geschonden.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Zweden voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Zweden werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden

*beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Zweden wordt vastgesteld.*

*5.1. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift aankaart dat zij niet langer over een Zweedse verblijfstitel beschikt en zij bij gebrek hieraan bij terugkeer naar Zweden niet in staat zal zijn te werken, van gezondheidszorg te kunnen genieten, over sociale zekerheid te kunnen beschikken blijkt uit het administratief dossier en meer bepaald uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij haar Zweedse verblijfstitel zelf vernietigd heeft uit schrik om teruggestuurd te worden naar Zweden (NPO, p. 8). Bijgevolg kan niet worden nagegaan of haar verblijfskaart op heden nog geldig is. Het verstrijken van de geldigheid van verzoekers verblijfskaart blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Zelfs indien de verblijfskaart van verzoekende partij verlopen zou zijn toont zij niet aan dat zij bij terugkeer naar Zweden haar verblijfstitel verbonden aan haar status van subsidiair beschermde niet opnieuw zou kunnen hernieuwen. Verzoekende partij verklaarde immers dat zij haar verblijfskaart in het verleden meermaals zonder problemen heeft kunnen vernieuwen (NPO, p. 9) Het komt aan verzoekende partij toe om op concrete wijze aan te tonen dat een verlenging van een (eventueel) verlopen verblijfstitel desgevallend niet tot de mogelijkheden behoort mits zij daartoe de nodige administratieve stappen zet, quod non.*

*Er wordt niet betwist dat aan verzoekende partij op 20 januari 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Zweden (AD CGVS, Eurodac Marked Hit d.d. 9 februari 2023). De Raad licht in dit verband toe dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds, in casu de subsidiaire beschermingsstatus die aan verzoekende partij werd verleend, en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.*

*5.2. In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat de bescherming vanwege de Zweedse autoriteiten niet effectief is, kan zij andermaal niet overtuigen. Waar zij in het verzoekschrift aankaart dat haar sociale rechten in Zweden nooit echt hebben bestaan blijkt uit haar verklaringen dat zij in Zweden via de dienst immigratie een appartement heeft gekregen waar zij tot aan haar vertrek naar België kon verblijven (NPO, p. 7). Tevens werd verzoekende partij in verschillende restaurants officieel tewerkgesteld (NPO, p. 7). Haar klacht over het feit dat zij geen vast arbeidscontract kreeg neemt niet weg dat zij effectief toegang had tot de Zweedse arbeidsmarkt. Daarnaast kon zij de taallessen volgen hetgeen impliceert dat zij toegang had tot het onderwijs (NPO, p. 7). Uit haar verklaringen kan bijgevolg niet worden opgemaakt dat haar sociale rechten in Zweden niet worden gerespecteerd en dat zij niet kon genieten van de basisrechten evenals van een effectieve bescherming.*

*5.3. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat zij in Zweden geen beroep kan doen op een effectieve bescherming vanwege de autoriteiten en dat vreemdelingen steeds minder welkom zijn in Zweden, waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Zweden buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.*

*5.4. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.*

*5.5. Met betrekking tot de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het EVRM, welke inhoudelijk overeenstemmen, dient*

*erop te worden gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekster reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is.*

*6. Aldus kan er worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Zweden worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Zweden zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 april 2024 staat het volgende vermeld:

*"Tolk 1515 legt de eed af en tolkt Kurmandji*

*De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.*

*VzP betwist de uitgebreide beschikking en heeft kritiek op de 4 pagina's tellende beschikking stellende dat dit niets meer te maken heeft met korte debatten, het enige voordeel is dat ze inmiddels het standpunt kennen van de Raad waardoor ze nog kunnen reageren. De Raad heeft het standpunt van de CGVS gevolgd en bevestigt dat er geen risico zou zijn op deprivatie bij terugkeer naar Zweden. Dit betwist VzP echter en wijst op de door haarzelf vernietigde verblijfstitel waardoor ze niets heeft om op terug te vallen bij terugkeer met alle gevolgen vanden dien die ze volgens de beschikking dan zelf maar moet dragen waardoor ze riskeert terecht te komen in een toestand van verregaande deprivatie. Dit risico heeft ze hier niet. Bovendien had ze enkel de subsidiaire bescherming, die enkel 2 jaar geldig was en intussen is ze al langer in België waardoor ze zelfs indien ze deze niet vernietigd had, de termijn intussen verstreken is. Ze verwijt het CGVS geen moeite gedaan te hebben om uit te zoeken of haar status nog steeds geldig is. Tot slot wijst ze op het risico op refoulement naar Syrië, een niet door de Raad behandeld onderwerp. VzP stelt dat het hier beter is dan in Zweden want hier kan ze naar school en werken. De toegankelijkheid van werk en school is problematisch in Zweden."*

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 30 april 2024.

Haar betoog is niet of weinig ernstig en hoe dan ook geenszins dienstig, en allerminst van aard de in de beschikking gedane vaststellingen met betrekking tot haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Zweden in een ander daglicht te plaatsen.

De kritiek van verzoekende partij omtrent de omvang van de beschikking, die ongeveer drie en een halve pagina beslaat -klaarblijkelijk naar de mening van verzoekende partij veel te veel-, in welk verband er niet aan kan worden voorbijgegaan dat de beschikking uitgebreid ingaat op de vele argumenten in verzoekende partij haar veertien pagina's tellend verzoekschrift, betreft geen kritiek op de inhoud van de beschikking en doet hier dan ook geen afbreuk aan. Hetzelfde geldt voor haar opmerking dienaangaande dat "*dit niets meer te maken heeft met korte debatten*". In dit verband wordt erop gewezen dat het *in casu* een beroep in volle rechtsmacht betreft, en geen annulatieberoep (vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring; voor 'korte debatten', zie artikel 36 PR RvV).

Tevens wordt benadrukt dat, en (de advocaat van) verzoekende partij lijkt hier geheel aan voorbij te gaan, de Raad na nazicht van alle elementen in het dossier van oordeel was dat met toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet, de louter schriftelijke procedure kon worden toegepast, en het dus niet vereist was dat de partijen nog mondelinge opmerkingen zouden voordragen. Van mondelinge debatten was derhalve initieel dus geen sprake, totdat verzoekende partij naar aanleiding van de beschikking bij verzoek van 7 mei 2024 verzocht te worden gehoord, een verzoek waaraan gehoor werd gegeven nu zij ter zitting van 27 juni 2024 op de Raad nog mondelinge opmerkingen kon voordragen. De Raad beklemtoont in dit verband dat het doel van de vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is en waarom. Daartoe is evenwel vereist dat men concreet ingaat op de inhoud van de beschikking, hetgeen verzoekende partij dan weer volledig heeft nagelaten. Verzoekende partij gaat immers niet in op, doch volledig voorbij aan de inhoudelijke vaststellingen en beoordeling in de beschikking van 30 april 2024. Ze slaagt er (hoe) dan ook niet in hieraan afbreuk te doen.

De argumentatie ter zitting omtrent de vernietigde Zweedse verblijfstitel en het verstrijken van de geldigheid van haar verblijf(statuut) in Zweden, betreft niets meer dan een loutere herhaling van elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en uitgebreid en concreet op wordt ingegaan in de beschikking, meer bepaald in punt 5.1. Verzoekende partij doet niet de minste moeite en poging om hier een ander licht op te werpen.

Dat verzoekende partij die Zweedse documenten heeft vernietigd, is een indicatie dat zij weinig of geen waarde aan die stukken hecht. In de beschikking wordt het onderscheid tussen enerzijds de internationale beschermingsstatus en anderzijds de hieraan gekoppelde verblijfstitel omstandig toegelicht. Daargelaten de vaststelling dat dit onderscheid verzoekende partij (haar advocaat met de opmerking dat de in Zweden verkregen subsidiaire bescherming 2 jaar geldig was) lijkt te ontgaan, blijft hoe dan ook de vaststelling gehandhaafd dat, aangezien verzoekende partij het tegendeel niet aantoont, er geen enkel concreet en objectief gegeven voorligt waaruit blijkt dat verzoekende partij heden geen internationale bescherming meer zou genieten in Zweden. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij bij terugkeer naar Zweden haar verblijfstitel er niet zou kunnen hernieuwen mits het daartoe zelf nemen van de nodige stappen daartoe. Ze toont niet aan dat zij mits het zelf ondernemen van de vereiste (administratieve) stappen niet eenvoudigweg opnieuw in het bezit kan worden gesteld van een duplicaat van haar Zweedse verblijfsdocumenten.

Betreffende het verwijt ter zitting van verzoekende partij dat het CGVS geen moeite heeft gedaan om uit te zoeken of haar internationale beschermingsstatus in Zweden nog geldig is, wijst de Raad erop dat -hetgeen vaste rechtspraak is- eens vaststaat dat de persoon die internationale bescherming verzoekt al internationale bescherming in een andere EU-lidstaat geniet, het niet aan de asielinstanties (CGVS) doch de verzoeker zelf toekomt om te bewijzen dat hij niet (meer) op die bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij het Commissariaat-generaal maar eens hieraan voldaan is, zoals *in casu*, komt het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker(s) advocaat gaat hier geheel aan voorbij en levert zulk bewijs niet.

In de beschikking wordt o.a. vastgesteld (zie punt 5.2.) dat verzoekende partij in Zweden via de dienst immigratie een appartement verkreeg waar zij tot aan haar vertrek naar België kon verblijven, dat zij er in verschillende restaurants officieel tewerkgesteld was en ze dus effectief toegang had tot de Zweedse arbeidsmarkt, dat zij in Zweden taallessen kon volgen hetgeen impliceert dat zij toegang had tot het onderwijs en dat nergens uit verzoekende partij haar verklaringen kan worden opgemaakt dat haar sociale rechten in Zweden niet zouden worden gerespecteerd. Verzoekende partij werd in Zweden dus geenszins aan haar lot overgelaten en er is bezwaarlijk sprake van een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch liggen er concrete en ernstige indicaties voor dat dit bij terugkeer dreigt. Wat betreft de opmerking ter zitting dat het in België beter is dan in Zweden omdat ze hier naar school kan gaan en kan werken en dat de

toegankelijkheid van werk en school problematisch is in Zweden, herhaalt en benadrukt de Raad dat verzoekende partij in Zweden wel degelijk (ook) toegang had tot onderwijs en werk. Ze kon er taallessen volgen en werkte er officieel. Verzoekende partij toont niet aan dat dit bij terugkeer naar Zweden niet langer mogelijk zou zijn. Dat verzoekende partij klaarblijkelijk liever in België vertoeft, wijzigt niets aan de eerdere gedane vaststelling dat zij in Zweden internationale bescherming heeft gekregen en zij er haar rechten en voordelen kan laten gelden. In de beschikking werd (in punt 4) met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie reeds aangegeven dat het aan verzoekende partij toekomt om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Zweden werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. Zij blijft hier echter geheel in gebreke, zo werd eerder vastgesteld en haar betoog ter zitting is allerminst van aard hierover anders te doen oordelen.

Verzoekende partij beweert weliswaar op zeer algemene wijze, niet in het minst concreet ingaand doch volledig voorbijgaand aan de eerder gedane concrete vaststellingen inzake haar situatie in Zweden, dat bij terugkeer naar Zweden een toestand van verregaande materiële deprivatie dreigt, doch ze toont dit niet in het minst aan.

In de mate verzoekende partij nog wijst op het risico op refolement naar Syrië en zij oppert dat de Raad heeft nagelaten dit onderwerp te behandelen, herhaalt de Raad dat er geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekende partij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Zweden. Op geen enkele wijze toont verzoekende partij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van statushouders door de Zweedse overheden. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat er in haar geval een reëel risico op refolement bestaat.

Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat het enige voordeel van de beschikking is dat zij zo het standpunt van de Raad kent waardoor zij nog kan reageren, wordt vastgesteld dat verzoekende partij nalaat op dienstige (en ernstige) wijze te reageren, daar zij niet concreet ingaat maar voorbijgaat aan de inhoud van de beschikking, en geen poging/moeite doet om concrete repliek tegen de inhoud ervan aan te brengen. Haar veelal herhalend en zeer algemeen betoog ter zitting is alleszins geenszins van aard hetgeen eerder concreet werd vastgesteld en geoordeeld in de beschikking van 30 april 2024 omtrent haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Zweden in een ander daglicht te plaatsen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de in voormelde beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Zweden.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizendvierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

V. SCHOENAERS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

V. SCHOENAERS

M. RYCKASEYS